

I. ročník Memoriál Albína Luknára – nová vrcholová soutěž loveckých slídičů na Slovensku

Kde by mě kdy napadlo, že budeme s Hrymem ze Slovákové, mým prvním křepelákem a loveckým psem vůbec, startovat na slovenských všestranných zkouškách, notabene na vrcholové akci. Jenže jak se říká, nikdy neříkej nikdy...

Brouka do hlavy s účastí mi nasadil Michal, chovatel německých křepeláků a cvičitel psů, když u nás na jaře kryl Hrymem jednu ze svých fen. Vykládal mi o plánovaných vrcholových zkouškách pořádaných jejich Klubem chovatelů poľovných slídičov, prvním ročníku, který se budou konat při českých hranicích a nabádal mě k účasti. To vše navíc následně přizivili další kamarádi s vazbami na slovenskou kynologii, a tak se stalo, že jsme s Hrymem v pátek 17. října loňského roku stanuli na slavnostním zahájení I. ročníku Memoriálu Albína Luknára, všestranných klubových zkoušek slídičů a retrívrů. Vždyť z Hodonína jsme to nakonec měli opravdu skoro co by kamenem dohodil. Zkoušky byly rozděleny na dvě soutěže – mezinárodní CACITové zkoušky pro slídiče a klubové CACTové zkoušky pro retrívry.

Pro slavnostní zahájení byl zvolen Penzion Hubert v obci Ružindol, kam jsme z účastníků dorazili jako první. Ihned se nám dočkalo vřelého přijetí od předsedy tamního klubu KCHPS Martina Sýkory a dalších pořadatelů. Netrvalo dlouho a byli jsme téměř kompletní. Vzhledem k pokročilému datu zkoušek už pak slavnostní zahájení a losování čísel probíhal v zahradě při svitu loučí. Pro nás s Hrymem jsem vylosoval číslo 1. Zda-li se mělo jednat o číslo šťastné či nikoliv měly ukázat následující dva dny. Po slavnostním zahájení a večeři následoval společenský večer, kde jsme prolomili ledy a poznávali super partu vůdců i rozhodčích, jako jediní zahraniční účastníci memoriálu.

V sobotu ráno už jsme se sešli v lovecké chatě v obci Čataj, která sloužila jako středisko zkoušek, abychom společně posnídali. Následoval nástup se všemi náležitostmi tak, jak jej známe u nás a mohli jsme se po skupinách rozjet do revírů.

Skupina slídičů začala první zkouškový den lesními disciplínami, konkrétně odložením, což mi na klidu hned ze startu nepřidalo. Hrym to ale i tak zvládl skvěle. Následovalo poslídko, slovenská obdoba naší šoulačky, která se nám napoprvé vyvedla poměrně slušně, stejně tak jako následovná "ceznočná" pobarvená stopa, kde jsme zaváhali jen pár desítek kroků před cílem. Téměř všechny naše stopní dráhy přes noc křížoval rudl divokých prasat, který ze stopy svedl nejednoho zkoušeného psa. Následovalo vodění a mohli jsme vzhledem k příznivému času vyrazit do pole.

Polní disciplíny se měly odehrávat na řepném poli prořatém biopásem, rovině kam jen oko dohlédlo, navíc za velice intenzivního větru. Ikdyž jsem si byl v poli podstatně jistější našimi výkony než v lese, Hrym mě až překvapoval s jakou energií a systematicky prohledával řepné pole a reagoval na povely. Stejně bezchybně si počínal i při aportech. Bohužel jen na zvěř jsme úplně štěstí neměli k plnému prokázání hlasitosti.

Tím pro nás první den skončil a my se po přesunu zpět na chatu do Čataje k odpolednímu pohoštění a společnému posezení a sdílení zážitků z právě uplynulého dne.

V neděli jsme se probudili do mrazivého rána, což před vodními disciplínami nebylo úplně dobré znamení. Počasí bylo ale pro všechny stejné, a tak po společné snídani a zahájení vyrazily skupiny slídičů i retrívů k vodní ploše rybníku Velký Grob k závěrečným disciplínám. Svatý Hubert stál toho rána při nás a do cesty poslal Hrymovi při slídění v rákosí hejno divokých kachen, kde mohl hlasitost dle slovenských poriadků prokázat.

Následoval přesun na poslední stanoviště dvoudenních zkoušek a to aport kachny z hluboké vody. Ten jsme bez větších obtíží zvládli a bylo hotovo. Počkali jsme na zbytek skupiny a následoval přesun do střediska zkoušek v Čataji na oběd a pak obligátní čekání na vyhlášení výsledků.

To pro nás skončilo velmi milým a nečekaným překvapením! Zkoušky se nám jako jediným ze slídičů podařilo dojít v I. ceně i s celkově nejvyšším počtem 303 b. a ocenění za nejlepší pole. Tím jsme si vysloužili tituly CACT, CACIT a Klubový vítěz KCHPS.

Rád bych poděkoval pořadatelům za skvěle zorganizovanou kynologickou třídní akci, která pro nás s Hrymem byla jednak premiérou na VZ, ale také velká škola do budoucí práce. Jsem moc rád, že jsme si ji odbyli v tomto přátelském prostředí u našich sousedů, neboť atmosféra byla po celou dobu opravdu perfektní.

Zároveň beru s povděkem, že jsme mohli být součástí I. ročníku tohoto memoriálu, který nese jméno významného slovenského kynologa a slovenským kolegům přeju, aby se tato soutěž těšila velkému zájmu nejen vůdců, ale i veřejnosti a aby se dočkal přinejmenším stejné tradice, jako například "náš" Memoriál Mileny Šterbové.

A českým kolegům účast na Memoriálu Albína Luknára, který by se měl konat každé dva roky na západním Slovensku, vřele doporučuji! Jsou věci, kde bychom se od našich východních kolegů mohli v mnohém inspirovat!

Lovecké kynologii a slídičům zdar!

Křepelákům zvlášť!

Autor: Jaromír Kachlír
Foto: Katarína Moravová